

deraf flydende Omkostninger afholdes. Seg skal dernæst gjøre nogle Bemærkninger angaaende et andet Punkt, med Hensyn til hvilket der er stillet Ændringsforslag, nemlig det, der gaar ud paa at fastsætte en vis Straf for at forsonne at anmeldte, at man har fundet et blidt Anker eller forsonne at anmeldte, at man har fundet et med Bøje forsynet Anker. Grunden til, at jeg ikke har ment, at der var nogen særlig Grund til at fastsætte en saadan Straffbestemmelse, og hvorfor jeg heller ikke i det oprindelige Lovforslag har bragt Saadant i Forslag, er næmest den, at vi hidtil ikke have haft nogen saadan Bestemmelse, og at der ikke er sporet nogen egentlig særlig Ulempe deraf. Seg anser det nemlig for at være noget, der for det Første vanskelig vil kunne skjules, at et saadant Anker er fundet, det er Noget, som i Reglen vil komme til en hel Del Menneskers Kundskab. En Fordølgelse deraf, hvorved rette Giers Adkomst skulde gaa tabt, vil derfor vistnok heller ikke let finde Sted. Seg skal hertil kun sige, at en Forsømmelse af at anmeldte et Anker, som maatte være stet i den Hensigt at tilvende sig det, jo vil kunne paadrage Strafsansvar. Søvrigt er dette et Punkt, som jeg anser for at være i og for sig meget underordnet, og skulde det finde Thingets Bifald, at der fastsattes en Mulkt eller en anden saadan Straf — det maatte vel være en ikke stor Mulkt — for Forsømmelse med at anmeldte Fundet af et Anker, skal jeg ikke have det Allermindste derimod; men jeg synes, som sagt, ikke, at man kan antage, at der i og for sig er nogen særlig Nødvendighed for en saadan Bestemmelse, da man hidtil har hjulpet sig uden den. — Hvad angaar den Bestemmelse, der findes i § 00, som sigter til at forstaae Finderen af et Anker en særegen Betryggelse, da skal jeg hertil bemærke, at der ved denne Bestemmelse slet ikke er tænkt paa Gieren, men kun paa Andre, som finde et Anker, og jeg finder det ganske naturligt, at man vil indrømme den, der har gjort sig den Uleilighed at oplede et Anker, hvilket, som jeg før tillod mig at bemærke, maa antages at være et ikke ubetydeligt Arbejde i og for sig, en vis særegen fortrinlig Ret til at fiske det op igjen. Seg synes, at man ikke kan Andet end finde det rimeligt, at det har vakt en stor Bitterhed blandt de Folk, der befatte sig med Sigt, naar saadanne Tilfælde enkelte Gange ere indtraaede, at Trediemand har forsøgt paa at opffiske et Anker, som Andre iforveien have opledet og sat Bøje ved. Hvad angaar de Bemærkninger, der ere blevene gjorte om Bestaffenheden af den Bøje, der skulde sættes ved Ankeret, da vil jeg sige, at, efter min Mening, man med Hensyn til saadanne simple Ting som disse ikke kan forlange den allerførste og mest ubtømmende Fuldstændighed. Seg finder, at det dog i og for sig vilde være en høist besynderlig Fordring, om man vilde sige, at den Bøje, der skulde have de omhandlede Retssvirk-

ninger, skulde være forsynet med en Raategning om, at den og den havde opledt Ankeret, og at han havde opledt det den og den Dag, og Plafyninger, der jo maatte staa paa Bøjen, i Fald man skulde kunne nyde de Indvendinger, der i den Henseende bleve gjorte af den ærede Taler. Det forekommer mig at være altfor mange Ophævelser at forlange ved en Sag af denne Bestaffenhed. Forresten maa det jo vel antages, at naar Gieren selv er Finder, maa han ogsaa være berettiget til at nyde Godt af denne Bestemmelse, og at det altsaa, naar han eller Andre, som han dertil har engageret, og som forsaavidt altsaa have handlet paa hans Vegne, have fundet Ankeret og forsynet det med Bøje, vel maa antages som en Selvfølge, at de, og derigjennem han selv, ogsaa nyde Godt af denne Bestemmelse. Seg skal endelig med Hensyn til den sidste Paragraf angaaende Ophævelsen af de ældre Lovbud tillade mig at bemærke, at Grunden til, at jeg ikke har medtaget Plakaten af 1783 saavel som ogsaa en Plakat af 1816, er den, at jeg antager, at alle disse ældre Bestemmelser ere ophævede ved Plakaten af 14de November 1828, idet jeg opfatter denne Plakat som havende havt til Hensigt at samle alle de gjældende Regler om saadanne Ankeres Opffikning, og jeg mener, at man vel ogsaa derfor har formuleret den, som man har, nemlig lagt Bøgen paa, at det skulde være en Bøje, der var flydende paa Vandet, for saaledes at gjøre de ældre særegne Bestemmelser i saa Henseende overflødige. Man vil ogsaa finde, at i Strandsforordningen af 28de December 1836, hvor der findes en Bestemmelse, som sigter til at holde disse Forskrifter om Ankeret udenfor de almindelige Regler for Bjergning, der indbefattes i denne Forordning, har man heller ikke anset det for nødvendigt at nævne andre Lovbestemmelser end Plakaten af 14de November 1828 og disse to Plakater af 25de Marts 1824 og 25de August 1825; disse ere de eneste, man har anset det for nødvendigt at nævne udtrykkelig for at opretholde dem, hvilket viser, at man ved Ufsattelsen af denne Forordning maa være gaaet ud fra at ubtømme de Lovbestemmelser, som man havde om denne Gjenstand. Naar jeg ikke har nævnt Reskriptet af 1831, saa er det, fordi det forekommer mig, at man vanskelig vil kunne eller i alt Fald vil det være meget uvilksomt, om det vil være berettiget at betegne dette Reskript som en Lovbestemmelse, der kan være Tale om at ophæve, thi den hele Sætning om Tredages-Fristen hviler jo ikke paa nogen egentlig Lovbestemmelse, men i det Høieste paa en Forlokkning. Reskriptet selv, som jo altsaa var det, der skulde være det bindende, forsaavidt som det var udgaaet fra Kongen, var kun giuet for Bestindien, og altsaa forsaavidt ikke umiddelbart gjældende her; men den Udtalesse, der medfører, at det er blevet anset for gjældende her, er kun en Kancelliskrivelse,